

[Kr. Johansen.]

ninger, jeg kan vist sige i høj Grad som Udtryk for, hvordan jævne Smaafolk ud over Landet ser paa denne Sag. I øvrigt tiltræder jeg Landbrugsministerens Tilsagn om at se paa Forslaget og undersøge, om det er nødvendigt i det hele af Hensyn til Dumpingindførselen at sætte en Mindstepris, og om der, hvis det er nødvendigt, kan opnaas Ordninger paa andre Omraader, som er nødvendige af Hensyn til andre Kredse i vort Land, andre Dele af dansk Landbrug end dem, der er interesserede i den Kornordning, vi her beskæftiger os med.

Veistrup: Spørgsmaalet om en Korn-tælling ser paa Forhaand ret uskyldigt ud, men jeg vil antage, det stiller sig saadan, at den Dag det bliver bevist, at vi i og for sig har Korn nok herhjemme, skulde denne Korn-tælling benyttes til at hindre Indførsel her til Landet. Nu hørte jeg meget vel den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sige, at det var jo ikke saadan, at man ønskede, der skulde være Mangel paa Korn her i Landet. Nej, det er rimeligt nok, men den Dag, da man ikke har Indførsel til Danmark, vilde Folk, som har Lagre, besøge Mangelen, saa vilde øjeblikkelig Spekulationen sættes i Gang, og saa vilde de paagældende kunne tage en ganske urimelig Afgift af den øvrige Del af Befolkningen, som ikke ligger inde med Korn. Der er derfor ingen Tvivl om, at i det Øjeblik man gik denne Vej, maatte man ogsaa gaa den Vej, som den højtærede Landbrugsminister nævnte: at fastsætte en Maksimalpris paa Korn, hvis man ikke vilde gøre stor Uret mod de Mennesker, som ikke laa inde med Kornlagre.

Spørgsmaalet om en Kornordning med en stærk Forhøjelse af Prisen har altid ligget de Konservative stærkt paa Sinde. Jeg ser, at den ærede Ordfører bekræfter dette. De Konservative har den ene Gang efter den anden stillet Krav om en stærk Forhøjelse af Kornprisen; man har villet paastaa, at det var en Samfundssag af vidtrækkende Betydning. Det rigtige deri er, at det er en Sag, som vil føles af alle, af nogle paa en særdeles behagelig Maade, af andre paa en meget ubehagelig Maade — derom kan der næppe være Tvivl; men at stille det op paa den Maade, at det skulde være en Sag, hvis Gennemførelse alle inden for vort Landbrug længes efter, turde være en stor Misforstaaelse. Nu vil man sige, at man har ønsket at komme Landbruget til Hjælp gennem denne Foranstaltning. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem, der staar som Forslagsstiller og motiverede Forslaget, har gjort

sig den Ulejlighed at undersøge, hvordan en saadan Ordning vil virke. Vi havde sidste Aar for den overvejende Del af Fyns Vedkommende en meget daarlig Høst, enkelte Steder bar den nærmest Præg af Misvækst for Kornets Vedkommende, men dertil kom, at Roeavlens mange Steder totalt mislykkedes. Jeg har haft Lejlighed til at spørge adskillige Landmænd, ogsaa større Landmænd, om, hvordan de kom igennem med deres Kreaturer og Svinehold under disse vanskelige Forhold, og de har alle henvist til den Lykke, det var, at de under disse Forhold kunde købe den billige franske Hvede. De har alle svaret: vi har klaret os paa den Maade, at vi har givet vore Kreaturer 2—3—4 Pund formalet Hvede i Stedet for den øvrige Avl, som vi manglede hos os.

Nu optræder de Konservative som Samfundshjælpere med en Forhøjelse af Prisen paa 5 Kr. pr. Tønde af dette nødvendige Foderkorn. Jeg tror, at adskillige Landmænd i hvert Fald paa Fyn vil sige: Nej Tak, maa vi ikke være fri for den Hjælp. Det siger sig selv, at naar Forholdene er saa vanskelige, som de er derovre med Hensyn til Foderkorn og Roer, vil de Landmænd, som paa Forhaand er saa stærkt ramt gennem en daarlig Avl, føle sig i højeste Grad brøstholdne over et saadant Forslag.

Den ærede sidste Taler (Kr. Johansen) omtalte Forholdene paa de vestjyske magre Egne, og ingen kan være blind for, at han har Ret i den Betragtning, at i det Øjeblik man gaar med til en saadan Foranstaltning, vil det betyde, at man, om jeg saa maa sige, vil benytte de magre Egne til at hjælpe de fede Egne til at faa en større Pris for det Korn, de avler i stor Udstrækning i Modsætning til de magre Egne paa Vestkysten. Selvfølgelig vil det gavne de store Landbrug, men alle Husmandsbrug og de mindre Gaardbrug vil komme til at lide derved.

Jeg vil ogsaa gerne pege paa den Gren inden for Erhvervslivet, som man kalder Hønseshold. Vi anvender her i Landet omkring 6 Millioner Tønder — ja, maaske i Øjeblikket mere, snarest henved 7 Mill. Tdr. Korn til Hønsfoder. Denne Foranstaltning vil da betyde, at vi forringer Ægproduktionen med ca. 30 Mill. Kr. Er der nogen Mening i at gøre dette, navnlig naar henses til, at det ikke drejer sig om Landbruget alene, men at det ogsaa er Arbejderfamilier, Smaahaandværkere o. s. v., som har lidt Hønsavl og derved en lille Biindtægt? Vil der være nogen Rimelighed i at gaa til en Forhøjelse af Kornprisen paa 5 Kr. for hver Tønde Korn, som anvendes til dette